

לזכר ועדרים

יעקב קנאל הי"ד

יעקב! שנה תמימה עברה מאותו יום אכזרי שהגיעה הידיעה שגם אתה נפלת. קשה להאמין שכדורי הצורך פגעו גם בך. במשך שנים מלאה את עבודתך הקדושה במסירות ובנאמנות. הוי כמה אהבת את תלמידך. בכתה היית מכניס רוח חיים בין התלמידים והם אהבו לשמוע את שעורך ועצותיך. כל מלה שהוצאת מפיו היתה מרגלית יקרה. תמיד היית במצב רוח מרומם ידעת להתגבר על מכשולים וקשיים שעמדו על דרכך וגם הצלחת לאמץ כושלי ברכים ולעזור לתלמידים מיואשים ומחוסרי יכולת. היית לא רק מורה אלא גם ידיד, התיחסת אל כל תלמיד כאח יקר.

התלהבותך להקמת מדינה וגאולת ישראל היתה גדולה מאד ומה שמחת ביום כ"ט בנובמבר כשמדינת ישראל נראתה באופק. עם התחלת המ"א אורעות. עזבת את ביה"ט והצטרפת לשורות הלוחמים. נלחמת בשדה הקרב, השתתפת בהתקפות רבות, היית מפקד אמיץ ורזיז ומלאת בקפדנות כל פקודה שקבלת ויצאת לקרב בראש חיליך.

בכבוש עין-כרם, ביום ג' בתמוז תש"ח נפלת. אולם את דמך לא שפכת חנם, יש שכר להקרבתך. בדמך ודם אלפי לוחמים שנפלו בקר-

בות קמה המדינה. הצלת פזורי ישראל תנחם את אמך השכולה.

ביום השנה לנפילתך, אני וחברי, עומדים דום לזכרך. אנו מבטיחים כי דמותך לא תסור מנגד עינינו לעולמי עדי. יהי זכרך ברוך!
תלמידך **עזרא כהן**

פירי (צפורה) נסתלקה —
והרחוב לבש קדרות

באחד הימים של תמוז אשתקד, כשציון הופ"ג זה בזעם אכזרי ע"י עריצי המדבר למיניהם, נזרקה פצצת פוספור לרחוב צפניה. הבית נפגע, עלה בלהבות אש. הגברת צפורה ינאי — רעייתו של מפקד משמר העם — חשה לעזרת הדיירים. באותו רגע הופגז המקום בשניה. גוש פלדה מוצק פגע באשה והרכה וענוגה והכריע אותה. גשמה טהורה וזכה עלתה למרום...

תדהמה אחזה מיד את כל דרי השכונה ועל-טה ירדה על בית אלכסנדר ינאי...

כולם הכירו את גברת פירי, שבאה לשכונתנו ממרומי הכרמל. היא התאקלמה יפה באוירת "כרם אברהם" והפכה להיות אחת הדמויות הנאות של תושבי המקום.

בכל כוח עלומיה, התמסרה פירי ל"מש"מר העם", כדי לגייס את כל ידידיה ומכריה ולתת סעד לאוכלוסייה הסובלת ונאנקת מפצעי הקשים. פירי נולדה בצ'יכוסלובקיה. אביה התמחה עד מהרה בהידרולוגיה ונתמנה לפרופיסור בטכניון שלנו בחיפה. משם הוא משרת את הישוב זה כחצי יובל ושנים... כבר בגולה היה פרופיסור ברוייר (האב) ציוני ונלחם לשחרור עמו. וכדי לא ליצור כפילות בנפש בתו יחידתו, זרק אחרי גוו את חיי הגולה ועלה ארצה. בימים ההם היתה תל אביב רק פרור קטן של יפו. מדרכות לא נראו ורגלי הגברת ברוייר טבעו בחולות הים. קשה היה להסתגל לחיי הארץ, אך ההורים קבלו באהבה את יסורי המולדת, כדי שנפש בתם תש"אר שלמה...

לא עברו ימים רבים והמשפחה עברה לחיפה. פירי נכנסה לביה"ס הריאלי וקבלה עליה את מרותו של ד"ר בירם. תלמידה חרוצה היתה ליוניברסיטה כדי להשלים את תורתה ולפאר את רשימת תלמידי הפרופיסור יוסף קלזנר. באחד הימים נישאה למהנדס הצעיר אלכסנדר ינאי — בנו של המורה הותיק מר ינאי, מזקני המורים, שנתפרסם בתפוצות הגולה הודות ל"עולם המתהווה" של עורך השילוח.

בנו של ינאי שנקרא אלכסנדר, קבל חנוך עברי שלם, כמו פירי, שנועדה להיות זוגתו וחברתו בחיים.

במשך הזמן נולדו לזוג הצעיר בן ובת — אותם גידלה וחנכה פירי, במסירות ובאהבה. ולמענם הקריבה האשה הצעירה את כל חייה. הילדים הם נכדים למופת. נחמדים ומקסימיים. הם הקימו קשר חי וער בין משפחת המורה מסגרה והפרופיסור מחיפה. עד שקדרו השמים ופירי הנחמדה נפלה חלל על פתח מעוונה...

שני ילדים נתייתמו. איש צעיר נתאלמן. שתי משפחות ותיקות נוכחות מרה על נפש יקרה, מעיני חברות וחברים נוטפת דמעה על רעה טובה, שנסתלקה בלא עת. שכונה ירושלמית מרגישה במועקת העדרה של האשה הרכה והענוגה, שרחשה אהבה לכל בני תמותה... ארץ אל תכסי דמה! יוסי עזר